

Mgr inż. arch. Mieczysław Rosochacki (1930–2018)

2 marca 2018 r. zmarł w Warszawie mgr inż. arch. Mieczysław Rosochacki – wybitny specjalista w zakresie organizacji dużych biur projektów, wieloletni działacz Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, redaktor naczelny „Przeglądu Budowlanego” (1999–2003) oraz „Wiadomości Projektanta Budownictwa” (1992–2000).

Urodził się 12 grudnia 1930 r. w Ursusie k. Warszawy. W czasie okupacji działał w Szarych Szeregach.

W 1950 r. ukończył szkołę średnią w Warszawie przy ul. Smolnej 30. W tym samym roku rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej na Wydziale Architektury. Dyplom uzyskał w 1954 r. i rozpoczął pracę zawodową w Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Specjalnego. W latach 1955–1956 pracował jako starszy projektant w biurze projektowym

w Tiranie (Albania), a następnie w ambasadzie PRL. W roku 1958 wrócił do kraju i został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Projektowania i Dostaw Inwestycyjnych w Warszawie. Był głównym projektantem i autorem szeregu zakładów dla przemysłu ciężkiego, takich jak: Warszawska Fabryka Wyrobów Metalowych, Zakłady Komuny Paryskiej oraz „Balma” w Bydgoszczy i „SHL” w Kielcach i w wielu innych.

W okresie 1960–1961 jako zastępca dyrektora ds. technicznych w Miastoprojekt-Wschód był inicjatorem wewnętrznych konkursów jakościowych dla dokumentacji projektowej.

W roku 1961 objął stanowisko dyrektora naczelnego w Biurze Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Wiejskiego BISPROL w Warszawie. Tu Jego energia, zmysł organizacyjny i pracowitość znajdują szerokie pole do działania. Zreorganizował biuro, znacznie powiększył zatrudnienie, rozbudował bazę poligraficzną. Kierował rozwojem typizacji i unifikacji w formie opracowania katalogu elementów budowlanych dla budownictwa rolniczego oraz wdrażaniem systemów konstrukcyjno-materiałowych w uprzemysłowionym budownictwie rolniczym. Rozwinął opracowanie projektów typowych dla budownictwa wiejskiego (gospodarstwa chłopskie) oraz budownictwa rolniczego (Państwowe Gospodarstwa Rolne

i Spółdzielnie Produkcyjne). Szerokie stosowanie projektów typowych w budownictwie wiejskim i rolniczym wynikało z potrzeb odbudowy zniszczonych w czasie wojny gospodarstw oraz braku architektów i inżynierów budownictwa w powiatach. W drugiej połowie lat sześćdziesiątych Biuro BISPROL rozpowszechniało rocznie

ponad 100 000 projektów typowych dla rolników. Powołał w biurze pion projektowo-badawczy, który zajął się szeroko rozumianym postępowaniem technicznym w budownictwie rolniczym, unifikacją elementów budowlanych, opracowaniem wytycznych projektowania dla poszczególnych typów budynków inwentarskich.

Rozbudował Branżowy Ośrodek Informacji Technicznej, który popularyzował nowe rozwiązania wśród rolników budujących obiekty sposobem gospodarczym, pomoce do projektowania, albumy i inne wydawnictwa.

W utworzonym w roku 1963 w Ministerstwie Rolnictwa wyodrębnionym pionie budowlanym grupującym ponad 240 różnych przedsiębiorstw, przekształcone i rozbudowane przez Mieczysława Rosochackiego Biuro BISPROL pełniło funkcję biura kierującego typizacją w zakresie budownictwa wiejskiego, rolę „przedsiębiorstwa patronackiego” w stosunku do 15 wojewódzkich biur projektów budownictwa wiejskiego – było czołową jednostką wdrażającą szeroko rozumiany postęp techniczny. Był inicjatorem przekształcenia w roku 1973 Biura Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Wiejskiego w Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Budownictwa Rolniczego BISPROL. W roku 1976 przeszedł na własną prośbę do Miejskiego Biura Projektów WARCENT, obejmując funkcję naczelnego dyrektora, pozostawiając BISPROL jako prężną jednostkę projektowo-badawczą z zatrudnieniem ponad 400 pracowników.

W latach 1976–1992 był naczelnym dyrektorem Miejskiego Biura Projektów WARCENT. Rozszerzył działalność i zatrudnienie biura szczególnie o pracownię specjalistyczne. Powstała wyspecjalizowana jednostka projektowania zatrudniająca ok. 650 pracowników. Oprócz tradycyjnych pracowni projektowych w Biurze WARCENT działały zespoły i następujące pracownie: laboratorium badań i ocen mykologicznych, specjalistyczny zespół zdjęć fotograficznych, pracownia akustyki budowlanej

i ograniczeń hałasowych w obiektach budowlanych. Zorganizowano także pracownie dla obiektów będących pod ochroną konserwatora zabytków. Kierował koordynacją prac studialnych i projektowych w dziedzinie remontów, modernizacji i rewaloryzacji istniejącej zabudowy miejskiej, jej rejonów i obiektów oraz prac projektowych dla takich obiektów jak: wieżowce Intraco II, Lot-Marriot, budynek Peweks, Dom Książki „Uniwersus” (Mister Warszawy) i inne. Dalsze prace projektowe obejmowały: osiedla mieszkaniowe: Wilanów III, Energetyka, Białostocka, Jagiellońska I, II, III i IV. Wykonywano również projekty zajezdni autobusowych i tramwajowych oraz licznych tras i węzłów komunikacyjnych, w tym projekt wielopoziomowego węzła Rzymowskiego, remontu i modernizacji trasy Mostu Poniatowskiego. Opracowano także wiele projektów dla służby zdrowia, w tym Szpital na Solcu, Szpital Bielański, Szpital przy ul. Goszczyńskiego i inne. Osiągnięcia organizacyjne i projektowe WARCENT-u stanowiły podstawę do uznania biura jako wiodącego w kraju dla jednostek projektujących modernizację zabudowy miejskiej.

Realizacja wielu setek obiektów opracowanych w Biurze WARCENT w czasie kiedy kierował nim Mieczysław Rosochacki, zmieniły i unowocześniły Warszawę. Był wybitnym menedżerem biura. Zarządzał nim bezkonfliktowo z wyróżniającymi efektami merytorycznymi i finansowymi. Za Jego szczególne osiągnięcia zarządzania należy uznać odwagę i dalekowzroczność w działaniach nad zapewnieniem wysokich zarobków dla pracowników.

Po przejściu na emeryturę w roku 1992 Mieczysław Rosochacki nie przerwał swojej aktywności. Działał w Oddziale Warszawskim Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, przez kilka kadencji był sekretarzem Komisji Mieszkalnictwa i Komisji Rekomendacji przedsiębiorstw budowlanych. Był redaktorem naczelnym miesięcznika wydawanego przez Zarząd Główny PZITB „Przegląd Budowlany” (1999–2003). W latach 1992–2000 współpracował z Izłą Projektowania Budowlanego, prowadząc jako redaktor naczelny miesięcznika „Wiadomości Projektanta Budownictwa”. W roku 1994 Walne Zgromadzenie IPB nadało Mu tytuł Honorowego Członka Izby.

Za zasługi w pracy zawodowej i społecznej został wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi, resortowymi i stowarzyszeniowymi, takimi jak: Złoty, Oficerski, Kawalerski i Komandorski Krzyż Orderu Odrodzenia Polski, Medale 30- i 40-lecia PRL, Krzyż Armii Krajowej, Medal za Warszawę 1939–1945, Odznaka Honorowa Związku Inwalidów Wojennych, Srebrny Krzyż Zasługi dla ZHP, Odznaka Opiekun Miejsc Pamięci i Męczeństwa, Odznaka Pamiątkowa „Akcja Burza”, Odznaka „Weterana Walk o Niepodległość”, Srebrny Medal Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, Złota Odznaka Honorowa M. St. Warszawy, Zasłużony Pracownik Rolnictwa, Złota Odznaka „Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”, Zasłużony Działacz Związków Zawodowych, Zasłużony Pracownik Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, Srebrna i Złota Odznaka PZITB,

Srebrna i Złota Odznaka Honorowa NOT, Medal Zasłużony dla Oddziału Warszawskiego PZITB.

Będziemy Go pamiętać jako prawego i dobrego człowieka, wyjątkowego organizatora i dyrektora dużych biur projektów, wieloletniego, aktywnego działacza PZITB. Wspaniałego męża, ojca i dziadka. Zapamiętamy Go za codzienny uśmiech, za stały optymizm, za poczucie humoru, za dystans do siebie i świata, za zdrowy rozsądek, za brak przyzwolenia na bylejąkość, za wiele innych wspaniałych cech, ważnych dla wszystkich, którzy go znali.

Aleksander Krupa i Kazimierz Staśkiewicz